Het blad voor kleine en grote kinderen

Mickey magazine

WEEKBLAD
BELGIE : 6 FR.

20 FEBR. 1958 Nr 385 8e jaar - 20 blz.

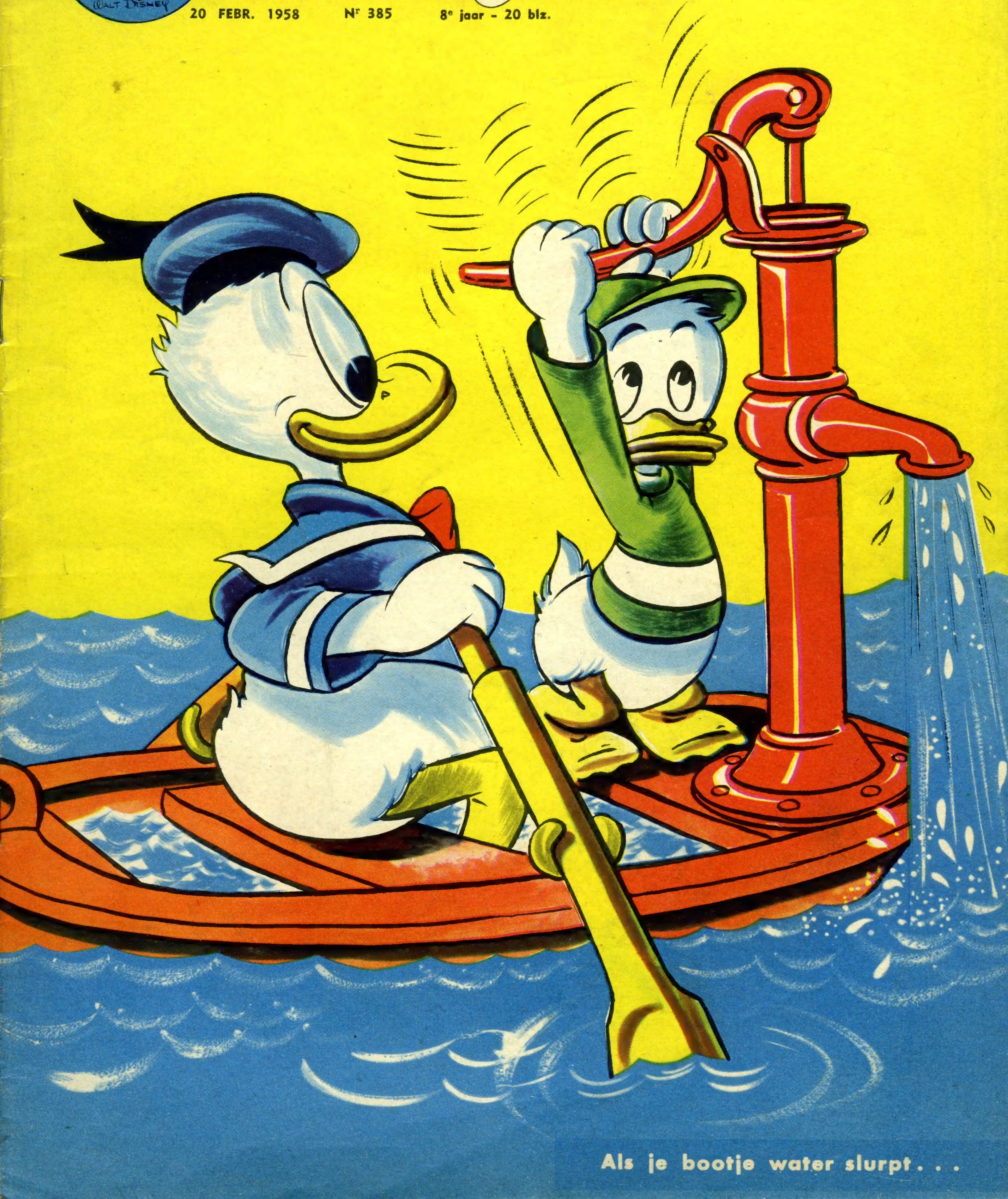

Als je bootje water slurpt . . .

— Marie-Caroline VAN RENTERGHEM, Noordstraat 31, Kortrijk, zou graag prenten van C. d'O. verwisselen met Kw.-, Lieb.-, Nest.-punten. Wie schrijft haar ?

— Wie van postzegelsverzamelen houdt, die komt terecht bij Herbert DELANGHE, Verstellenstraat 2, Opex-Oostende. Men schrijve hem rechtstreeks aan zijn adres. Gelieve frankering voor antwoord bij te voegen.

GEWOON, OP RIJM OF IN BEELD !

José STRUBBE (16 jaar), uit Gent, heeft blijkbaar medelijden met ons. In het blaadje van 14 november las ze dat er een tekort was aan leuzen. Daarom heeft ze zich aan het werk gezet met volgend rezultaat :

« Als lid van de Mickey-orde wijd ik :
Mijn schild aan groter dienst,
Mijn zwaard aan goeder trouw,
Mijn hoofd aan zuiverder denken,
Mijn hart aan betere levenswijs.
Voor mijn club, mijn lijfblad en mijn vrienden ! »

Als toemaatje nog een gedichtje. José beweert dat het karamelleverzen zijn, doch dat aan haar goede bedoeling niet te twijfelen valt. In elk geval vindt Dingo ze prachtig ! Hier gaan we dus :

Een Schildknaap, jeugdig, blij en fier,
Heeft gezag op zijn manier.
Regeert een Ridder met het zwaard,
Zijn titel reeds is zilver waard !
Wie echter handelt als een kommandeur,
Die stelt zijn vrienden nooit teleur.
Wie zo edel nu wil worden,
Wordt dadelijk lid der Mickey-Orde !

MICKEY ROEPT OP...

Hallo, hallo, beste meisjes en jongens !

IN gezelschap van Dingo heb ik het kerstverlof doorgebracht in een Belgische stad waar de prijs van een tramritje 3 frank bedraagt voor een « directe » rit en 5 frank voor een « overstapje ».

We stapten in de tram achter twee dames. De eerste zei tot de ontvanger : « Ziehier vijf frank. »

— Hier is uw ticket, mevrouw, antwoordde de ontvanger.

De tweede dame zei eveneens : « Hier zijn vijf frank ! »

— Wat wenst u, mevrouw ? vroeg de ontvanger nu. Een « direkt » of een « overstapje » ?

Waarom heeft de ontvanger aan de tweede dame deze vraag gesteld ? Ik was nieuwsgierig en vroeg hem de reden. Hij heeft het me uitgelegd.

Nu vraag ik jullie : wie stuurt mij de oplossing van dit probleem op ? Wie mij vóór 1 maart de juiste oplossing instuurt, zal zijn naam gepubliceerd zien in nummer 396 van « Mickey Magazine ».

Nog een vraag wil ik stellen, waarvan ik onmiddellijk de oplossing zal geven : waarom denken jullie dat ik jullie die eerste vraag gesteld heb ?

Om twee redenen : eerst en vooral omdat het een leuk probleemje is, niet te moeilijk. Het geeft me trouwens de kans een boel briefjes van jullie te ontvangen.

Secundo : dit probleem bewijst dat wij de gewoonte hebben soms totaal overbodige vragen te stellen. Ik ben ook een van die mensen. Had ik eventjes mijn hersens gebruikt dan had ik die ontvanger geen tijd doen verliezen met het stellen van die vraag. Ik had het evengoed zelf kunnen uitknobbelen.

Ik zei zulks tot Dingo. Maar hij antwoordde me : « Juist ! Maar toch kon je niet weten, dat je de oplossing zelf zoudt gevonden hebben. Het beste middel om iets te weet te komen is het aan de mensen te vragen. Wie nooit een vraag stelt, is voor eeuwig tot onwetendheid gedoemd. »

Nu sta ik voor een dilemma, beste meisjes en jongens !

« Stel nooit overbodige vragen ! » en « Laat nooit een kans voorbijgaan om je weetlust door vragen bot te vieren ! » zijn twee zaken die mekaar tegenspreken. Toch zijn ze beide juist.

Aan jullie de taak ze met elkaar te verzoenen !

Mickey

Daisy's hoekje

Beste meisjes,

Vorige week ontving ik een brief van een meisje uit Antwerpen, wiens naam ik maar liefst niet vernoem. Zij schreef mij het volgende :

« Beste Daisy,

» Tot mijn spijt heb ik je niet vroeger kunnen schrijven daar ik moeder moest helpen. Nu zal het echter beter gaan want ik heb eens en weer goed de zaken op pootjes gezet. Ik heb moeder gezegd dat van nu af elk « zijn » werk doet. Ik maak mijn huiswerk en leer mijn lessen en zij doet het huishouden zoals het hoort. »

Wat zeggen jullie hiervan ? En dit meisje is slechts 12 jaar oud, dus haar schoolwerk zal niet eens zo erg zwaar zijn. Daarbij heeft ze nog twee jongere zusjes en één broertje. Jullie kunnen veronderstellen hoeveel werk dit meisjes moeder wel heeft.

Heel veel woorden ga ik aan jou niet verspillen, hoor, beste vriendinnetje. Ik kan alleen hopen dat de andere Mickey-vriendinnettjes je voorbeeld niet zullen volgen en dat zij zullen begrijpen dat moeder altijd hulp verdient en dat er geen sprake kan nock mag zijn van « elk zijn werk ».

DAISY.

RIDDERLIJK !

— Ik wil graag het wapen met je kruisen, sprak de ridderlijke musketier des konings, maar alleen op voorwaarde, dat je mijn gelijke bent !

— Ik ben Ridder in de Mickeyorde, antwoordde de andere.

— Goed ! Gevechtstand dan ! riep de musketier.

★

Jij kunt ook RIDDER in de Mickeyorde worden. Vraag de kosteloze lidmaatschapskaart aan en schik je naar de voorschriften ervan !

TE MOOI !

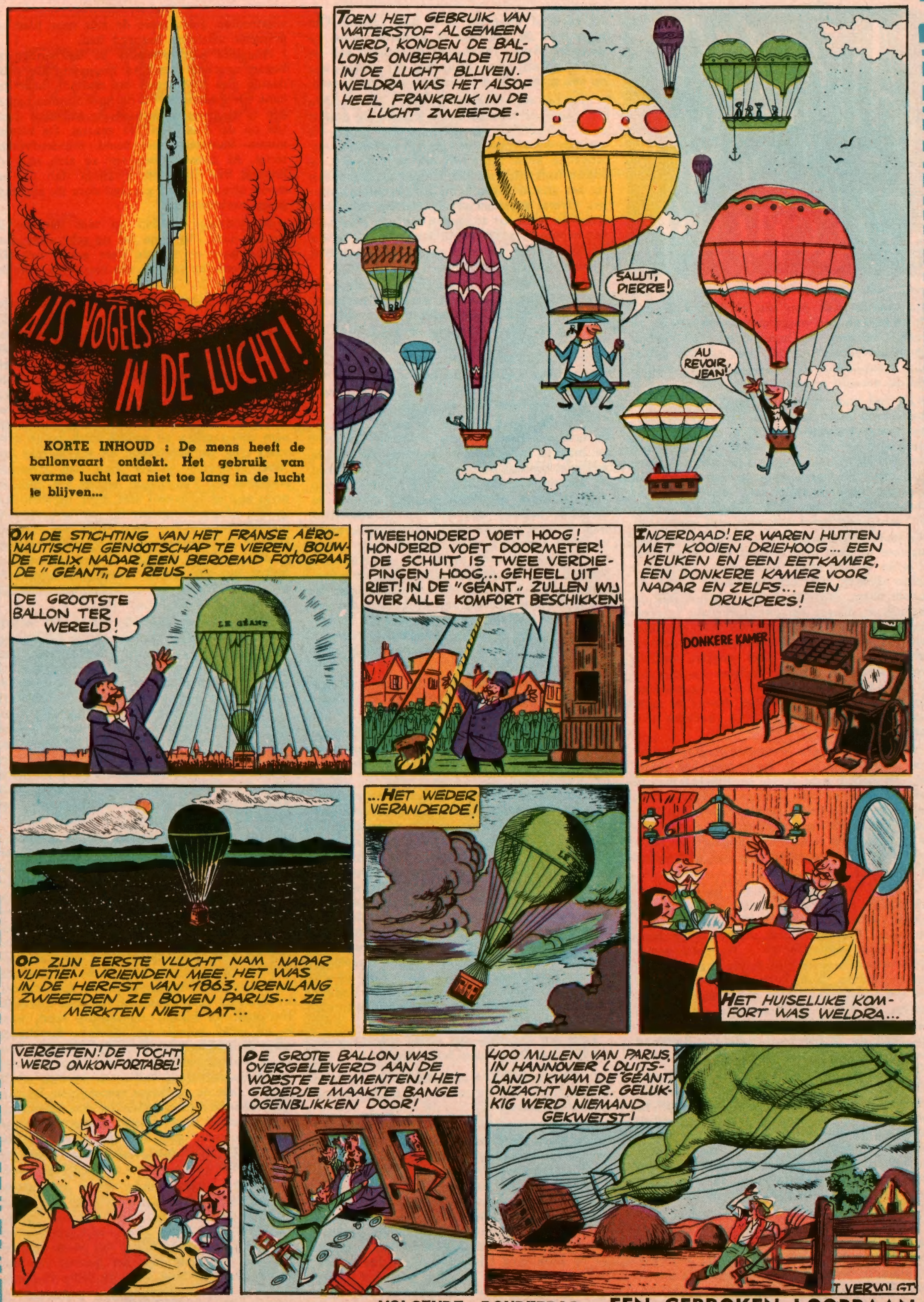

VOLGENDE DONDERDAG : **EEN GEBROKEN LOOPBAAN**

Angelika en de zeekoning

ER was eens een klein lief prinsesje, dat mooier was dan een roos, zachter dan de dons van een pasgeboren zwaantje en zo zoet... zo zoet als honigkoek. Haar ouders en de hovelingen minden haar zo zeer dat al haar wensen, ook de meest pietluttige, onmiddellijk vervuld werden.

Ze had maar te zeggen : « O ! Ik zou dolgraag een kleedje hebben uit rose brokaat bezet met diamantjes ! » en al de kleermaaksters van het land gingen aan het werk om een prachtjurk uit rose brokaat met ontelbare diamanten te naaien. Wou ze een paard, een papegaai, een amandeltaart, een paleis uit rose marmer of een witte olifant ? De koning gaf aanstonds bevel om voor een paard, een papegaai, een amandeltaart, een paleis uit rose marmer of een witte olifant om te zorgen !

Jullie zetten grote ogen open, nietwaar ? Jullie denken dat het prinsesje — dat de mooie naam Angelika droeg — geluk had zo maar haar minste hartewens vervuld te zien. En toch... toch was Angelika niet gelukkig, want ze verveelde zich vreselijk. Wat denken jullie wel ? Zo maar alles krijgen, wat je wenst, nooit te moeten wachten op iets dat je graag zou hebben, is ook niet erg gezellig. Zo groot was haar verveling dat ze in niets zin meer had. Ze ging dan ook urenlang dromend wandelen...

Op zekere morgen wandelde Angelika over het strand, dat in de buurt van het paleis lag. Zij lichtte haar jurkje op om het niet te bevuilen. Nu en dan zuchtte ze diep : « Ik verveel me ! Hemeltje, ik verveel me dood ! » En ze staarde in zee; ze keek naar de horizon in de hoop iets te zien verschijnen... al ware het maar een zeemonster om wat afwisseling te brengen !

Ze ging naar het water toe en deed haar schoentjes en zijden kousjes uit en begon pootje te baden. Plots kwam een grote golf aanrollen, die tegen haar aanbotste en haar haast deed omvallen en... Angelika stond plots voor een grote zwarte vis, die haar guitig aanstaarde. Jullie denken misschien dat het een walvis was ? Mis, hoor ! Het was een dolfijn, de liefste en beleefdste vis van de ganse oceaan. Walvissen zijn niet eens vissen... en nu ik het goed bedenk : dolfijnen evenmin !

Het kleine prinsesje bleef aan de grond genageld staan. De dolfijn maakte een vriendschappelijk zwaaitje met zijn vin. Angelika stotterde enkele onverstaanbare woorden, stapte op de dolfijn toe en begon hem onververvaard te strelen. Hop ! Met één slag van zijn vin zette de dolfijn het prinsesje op zijn rug, plonsde het water in en zwom in volle vaart weg. Hij gleed als een snelboot over het water...

Angelika moest even naar adem snakken, maar toch had ze geen schrik. Ze was in de hoogste hemel met dit onverwachte avontuur en klampte zich aan haar eigenaardig paard vast. Zij vond het dolfijntje heel sympatiek. De zeewind wapperde door haar lokken. Om beter van de snelheid te genieten, sloot ze de ogen. Maar... plots viel ze onzacht van de rug van haar nieuw vriendje, dat geland was op een mooi strand temidden van hoge rotsen.

Het prinsesje krabbelde recht en schudde het zand uit haar jurk. Ze krabde de dolfijn even vriendelijk op de kop. De grote vis zwaaide tot afscheid met de vin en zwom weg. Angelika keek benieuwd om zich heen : de rotsen fonkelden als diamanten; de zeesterren op het strand zagen eruit als prachtige juwelen. Overal groeiden mooie planten. Men had maar de hand uit te steken om een bloem of een sappige vrucht te plukken. Het zand was zo fijn als goudpoeder en Angelika's kleine voetjes zakten er diep in.

Plots stond een grote, mooie man voor haar. Hoe hij er gekomen was, wist het prinsesje niet. De man was gekleed in zeewier en had een kroon van schelpen op het hoofd. Hij keek haar vriendelijk aan en begon uit volle borst een melancholisch lied te zingen. Een groep jonge meisjes, die half mens, half vis waren, voegden zich bij de eigenaardige man en begonnen met hem te zingen.

Angelika was erg onder de indruk. Ze nam de rand van haar jurk met beide handen vast en maakte haar mooiste buiging. Ze voelde zich wat beschaamd omdat ze met losse haren en een nat kleedje voor een zo mooie groep mensen stond. Het gezang duurde voort en Angelika begreep dat het een welkomstlied was. Ze had graag willen antwoorden, maar ze vond dat gewone spreektaal maar pover zou klinken. Daarom maakte ze opnieuw een buiging en luisterde aandachtig naar de woorden van het lied. Ze vernam dat ze zich in het gezelschap bevond van de koning der zee en van de hofdames der zeekoningin. In het lied bekloeg de zeekoning zich erover dat zijn zoon, prins Paarlemoer, van verveling wegkwijnde.

Het prinsesje voelde dadelijk een diep medelijden met de arme prins. Ze nam haar moed in de twee handen en sprak :

— Ik groet u, Zeekoning !... Ik ben prinses Angelika en ik ben bang u te vervelen want ik kan niet zingen om u mijn verhaal te vertellen...

Deze woorden verwekten een hele opschudding in het groepje. De koning en de zeemeerminnen begonnen door mekaar te praten. En vermits dit zingend gebeurde, ontstond een echte cacofonie ! Angelika werd door een dozijn armen vastgegrepen; op een wip werd ze in een grot gebracht waarvan de wanden schitterden als kristal. Stalagmieten en stalaktieten versierden de zaal. Diep in de zaal stond een troon uit koraal, ingelegd met schelpen die het licht op de spiegelwanden weerkaatsten. Op de troon zat een jongeling, die zo mooi was als een god. Zijn hoofd steunde in zijn linkerhand... met de andere streelde hij afwezig een jonge zeehond, die aan zijn voeten speelde.

Toen hij Angelika zag, stond prins Paarlemoer recht. De prinses boog diep...

— Gegroet, Prins ! zei ze. Ik ben prinses Angelika; ik ook verveelde mij in het paleis van mijn ouders...

Dan vertelde zij dat ze zich niet meer verveelde sinds de dolfijn haar naar het eiland van de Zeekoning gebracht had. De koning stond achter Angelika en luisterde naar de woorden van het prinsesje. Dan barstte hij plots in een entoesiast gezang los, dat tot zijn zoon gericht was. Deze luisterde aandachtig, knikte instemmend met het hoofd en antwoordde even geestdriftig. Angelika begreep dat de Zeekoning zijn zoon aanraadde samen met het prinsesje en uitstapje naar het paleis van haar ouders te ondernemen. Dit zou hem verstrooien, juist zoals de reis naar hier het prinsesje afleiding bezorgd had.

Angelika klapte vrolijk in de handen en begon neuriënd rond te huppelen. De prins daalde van zijn troon en nodigde haar ten dans. De Zeekoning en de meerminnen begonnen te zingen; Paarlemoer en Angelika dansten op de maat van het gezang. De kristalmuren kaatsten hun beeld honderdvoudig terug. Al dansend begaven ze zich naar de uitgang van de grot, kwamen dan op het mooie strand, steeds gevolgd door de zingende groep zeebewoners.

De jongelui hielden op met dansen; de koning nam zijn zoon bij de schouders, omhelsde hem en wenste hem goede reis. De zeemeerminnen zongen een roerend afscheidslied.

En daar kwam de dolfijn over het water aangegleden... Angelika sperde de ogen wijd open want dit keer was aan de staart van het lieve dier een reusachtige zeeschelp vastgemaakt, die prachtig ingericht was met zeewieren kussens. Prins Paarlemoer reikte Angelika de hand en hielp haar instappen. Dan nam hij naast haar plaats. Beide kinderen wuifden de Zeekoning vaarwel toe. De dolfijn nam zijn aanloop en weldra stoof hij in volle vaart over de zeespiegel, de schelp met zijn twee passagiers achter zich aan sleurend. Angelika en Paarlemoer waren erg blij; de prins zag er helemaal niet meer verveeld uit. In zijn zangtaal vertelde hij aan het prinsesje hoeveel plezier het hem deed een vreemd land te gaan bezoeken. Zijn geestdrift werkte aanstekelijk en Angelika begon plannen te maken om het verblijf van prins Paarelmoer aan het ouderlijk hof zo aangenaam mogelijk te maken.

Het werd een prachtig verlof. De ouders van de prinses gaven reusachtige feesten ter ere van prins Paarlemoer : danspartijen, banketten, gala's, ontvangsten en wat weet ik veel. Het ganse hof was verbaasd over de manier waarop de jonge prins zich uitdrukte. Prinses Angelika leerde hem spreken zoals iedereen; hij kende het vlug maar toch bleef zijn stem heel zangerig zoals de vogels van zijn geboorteland. Het prinsesje had nu geen tijd meer om zich te vervelen want ze moest prins Paarelmoer dit nieuwe leven aanleren. Vaak sprak ze al zingend met hem en... een mens die zingt verveelt zich nooit.

Jullie zullen mij zeggen dat het vervolg van dit verhaal overbekend is : Prins Paarelmoer huwde prinses Angelika, enz. Jullie zijn wel erg slim, dat is waar, maar wat jullie niet weten is, dat de Zeekoning de bondgenoot werd van Angelika's vader en een overeenkomst sloot die hem een geweldige macht op zee verschafte. Een basis werd op het eiland van de Zeekoning opgericht. Deze zond een afdeling reuze-zeepaarden om de haag te vormen toen de jonggehuwden uit de katedraal kwamen na de inhuldiging van hun huwelijk. Het was een hoogst eigenaardig feest, want in de grote balzaal zag men de hovelingen naast de zeemensen dansen, de prachtige brokaten klederen staken scherp af tegen de zeewieren gewaden; de briljanten juwelen rivaliseerden met de zeldzame zeeschelpen. De zaal was versierd met bloemen en met zeesterren. Het hoforkest was versterkt met een koor van zeemeerminnen, die hun ganse repertorium zongen. De Zeekoning staarde zijn zoon aan en over zijn kaken bolden zoute gelukstranen.

Angelika en Paarlemoer waren zeer gelukkig en hadden vele kinderen, zoals het in een sprookje hoort. Maar men heeft mij verteld dat prins Paarlemoer op zijn nachttafeltje een grote schelp bewaart, die hij elke ochtend aan zijn oor drukt om het gezang van zijn vaderland en de stem van zijn vader te horen.

Micheline BOURDET.

DONALD BRANDWEERMAN

KORTE INHOUD

De Donaldneefjes zouden graag een brand zien. Hun hoop wordt niet vervuld. Ze hebben aan hun oom voorgesteld een brandweerkorps op te richten.

VOLGENDE DONDERDAG : **DE BRANDWEERMAN WENST VUUR**

De wet van DAVY CROCKETT

Davy schijnt nu met zijn familie ergens te willen gaan wonen!

VOLGENDE DONDERDAG: DAVY'S UITDAGING

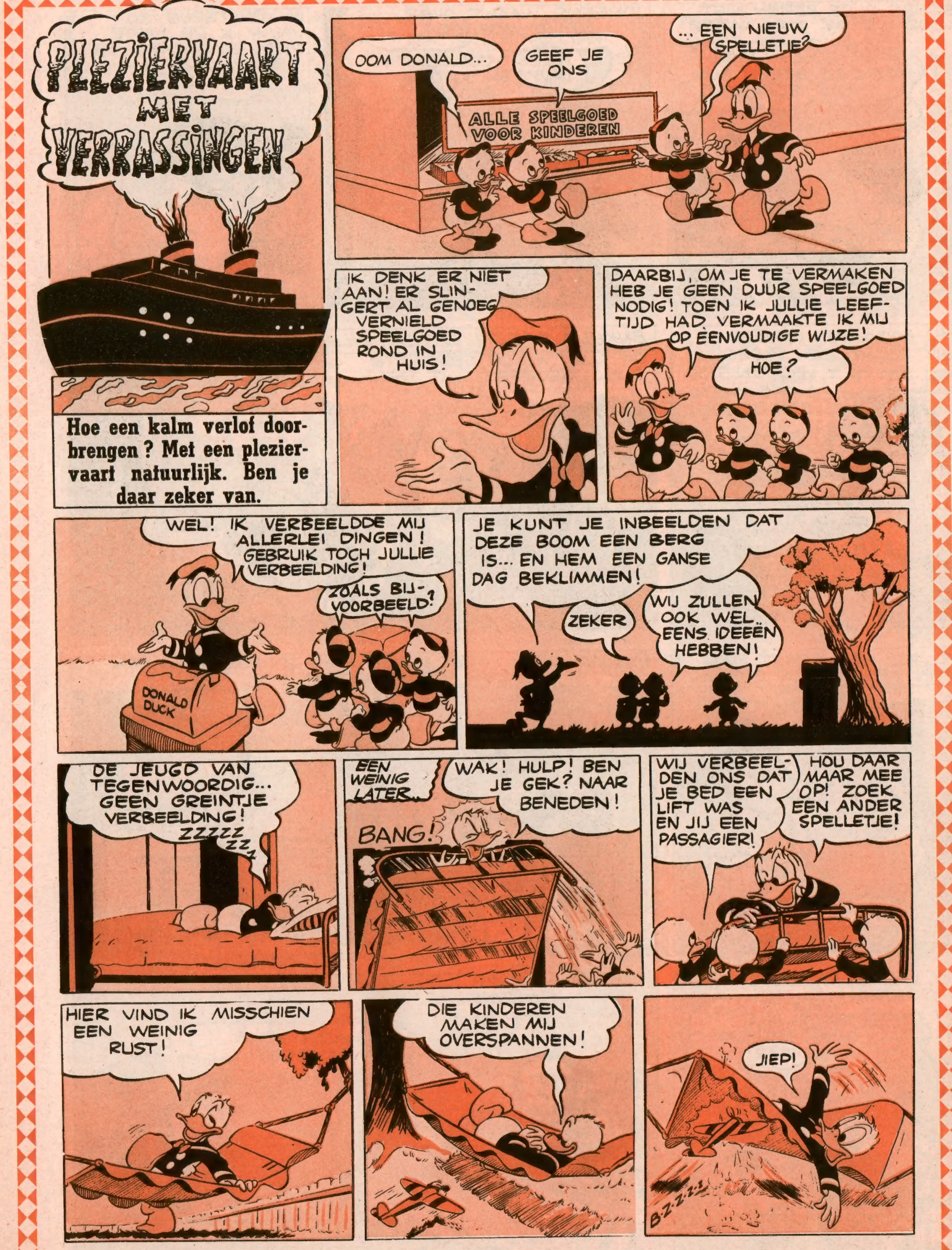

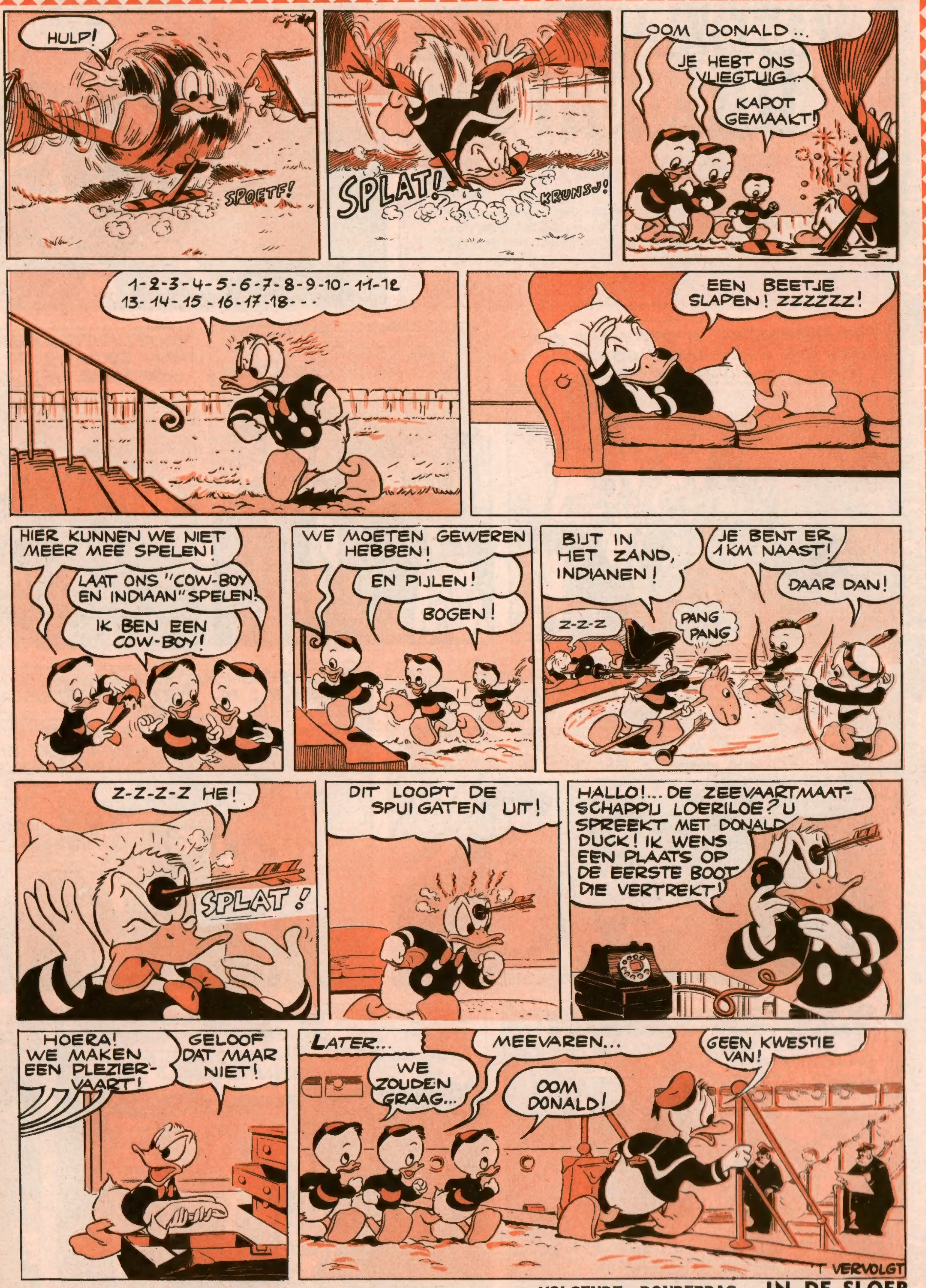

VOLGENDE DONDERDAG: **IN DE SLOEP**

WESTWAARTS NAAR OREGON!

KORTE INHOUD : De Sioux willen dat de pioniers hun Myra afstaan. De voortrekkers weigeren; de Indianen worden boos. De zoon van het opperhoofd legt zijn proeven van krijger...

VOLGENDE DONDERDAG: **EEN GOEDE ESKORTE**

De ANDEREN

KORTE INHOUD

Met steeds stijgende verwondering lezen de jongens het dagboek van de Amerikaan James Anthony. Deze zee-officier is evenals zij op onverklaarbare wijze in de handen van deze geheimzinnige mannen gevallen...

Ik wipte recht en snelde naar het raam. De oceaan klotste tegen de rotsen met veel meer geweld dan gewoonte, misschien wel met vijfdubbele kracht... en WIJ ZAKTEN LANGZAAM.

HET EILAND ZAKTE IN DE GOLVEN WEG!

Enkele ogenblikken lang dacht ik dat ik gek werd. De schrik kneep me met ijzeren klauw de keel dicht. Wij zonken en ik was totaal onmachtig om mij te redden. Toen ik mijn zelfbeheersing wat teruggevonden had, was het water tot op drie meter van mijn venster gestegen. Ik stormde naar de deur van mijn kamer en begon er als een woesteling op te hameren.

De deur ging open en Blam verscheen. Hij was doodkalm.

— Wij zijn v e r l o r e n! schreeuwde ik uit. Het eiland... zinkt... in de zee!

— Blijf kalm, zei Blam. Het is niets. Wij zinken niet, we duiken alleen maar onder water!

— Onder het water..., stotterde ik verbaasd.

— Ja! dit eiland drijft op de golven en kan onderduiken indien we het nuttig oordelen.

— Nuttig... oordelen? praatte ik hem na.

— Ja! Er werd een kruiser opgemerkt in de buurt en wij willen geen onnodige risiko's lopen! Het schip doen verdwijnen zou de aandacht trekken. Dat willen we absoluut vermijden.

— Maar... wie zijn jullie toch?

Blam antwoorde niet en ging heen. Het water klotste nu tegen mijn venster aan. Ik zag vissen voorbijzwemmen, duizenden vissen, die me allemaal even idioot aanstaarden. We bleven tot de volgende ochtend duikbootje spelen.

Toen ik hem gevraagd had « Wie zijn jullie? », had Blam niet geantwoord. Maar nu weet ik dat het eiland kunstmatig is, dat deze mannen van een andere wereld komen en in geen geval de aandacht op zich willen vestigen.

Sindsdien zijn Blam en ik goede vrienden geworden. Hij had begrepen dat ik nu de waarheid vermoedde. Wij hebben vaak samen aangename uurtjes doorgebracht. Hij is een charmant man... nochtans maakt hij mij ongerust net zoals zijn soortgenoten.

Op zekere morgen is Blam mij zijn vertrek komen melden. Eerst dacht ik dat hij vertrok naar zijn vaderland, indien ik de plaats van herkomst van de ANDEREN zo mag noemen. Nooit heeft hij mij daarover iets toevertrouwd, want in onze gesprekken was IK meestal aan het woord. Hij bleef steeds even diskreet over de herkomst en de bedoelingen van de ANDEREN.

Wel vertrouwde hij me toe dat hij langs de lucht vertrok met nog twee ANDEREN, naar een bestemming ergens in het noorden. Waarheen weet ik niet. De reis had een dubbel doel : naar de noordelijke basis een vliegtuig brengen en één of meer jonge mensen ontvoeren om hier ter plaatse te bestuderen en te onderzoeken.

Misschien kan ik het wel uithouden tot hij terugkomt. Misschien is alles wat ik hier neerschrijf niet tevergeefs. Misschien hebben de knapen, die Blam hierheen zal brengen, kans om te ontsnappen. Natuurlijk zijn er een boel « misschiens » in mijn redenering...

Ik denk dat de ANDEREN een soort invasie voorbereiden. Zonder twijfel zijn het de voorposten van een groot leger en zijn ze op aarde gekomen om de nodige voorbereidselen te treffen.

Ik heb vastgesteld dat ze in hun vliegtuigen teksten en dokumenten laadden, die uit hun geheimzinnige machines te voorschijn kwamen. Ik heb ook veel heen en weergeloop opgemerkt : op zekere dag kwam iemand op bezoek die klaarblijkelijk van hogere rang was dan de anderen.

Het liet op mij net dezelfde indruk na als de inspektie van een minister of een generaal.

Een zaak is zeker : deze wezens, die er op het eerste zicht identiek uitzien, verschillen lichamelijk van mekaar. Niet veel, dat is een feit, maar voldoende om aan een geoefend oog op te vallen. Het is zoals het geval van de twee Chinezen, die men bij een eerste ontmoeting niet van elkaar kan onderscheiden, maar die na enkele dagen elk hun individualiteit krijgen.

Gedurende de zes maanden dat ik hier verblijf heb ik meerdere aanvallen van appendicits gehad. Ik schonk er niet veel aandacht aan want ik had het te druk met andere dingen. Sinds het vertrek van Blam is mijn toestand erger geworden.

Veertien dagen geleden heb ik mij rekenschap gegeven van de ernst van mijn toestand. Vandaag maak ik mij geen illuzies meer. Ik heb een acute buikvliesontsteking. En deze wildemannen begrijpen er geen snars van. Ik heb hun goed te zeggen dat ze mij moeten opereren. Ze begrijpen het niet eens. Ik heb dus geen hoop meer... Daar de pijn steeds erger wordt en weldra onhoudbaar zal zijn, heb ik haast gemaakt met het schrijven van dit dagboek, dat naar ik hoop zijn nut zal hebben...

* * *

Vanmorgen is Blam teruggekomen. Hij heeft twee gevangenen meegebracht; het zijn twee jongens, die geen twintig jaar oud zijn. Dit joernaal heeft dus zin : het heeft zijn bestemmelingen gevonden. Ik moet iets uitknobbelen om het hun te laten geworden. Blam heeft beloofd dat ik niet alleen zal moeten sterven. Dat is een enige kans!

Blam is zeer vriendelijk voor mij : hij weet dat ik niet lang meer zal leven. Hij heeft me zelfs heel zijn expeditie verteld. Hij had zich een jacht aangeschaft van elegante lijn, een schip dat gebouwd was om een grote snelheid te ontwikkelen. Blam had de Blue Frigate eenvoudig gekocht met Engelse ponden (Waar had hij die vandaan? Blam glimlachte even maar antwoordde niet!) in de haven van Harwich. Daar hebben ze een basis die « Blue Sea » genoemd wordt. In Engeland had hij geen ontvoering aangedurfd uit vrees opgemerkt te worden. Naar het schijnt werd hij al eigenaardig aangekeken toen hij de Blue Frigate aangekocht had. Hij vermoedde niet dat zekere uitdrukkingen van het Amerikaans dialekt, die ik hem aangeleerd had, daar de oorzaak van waren. Zulk taaltje appreciëren de Britten niet. Natuurlijk kon Blam dit niet weten.

Eens in het bezit van het schip heeft hij de motor « gesimplifieerd » om de kracht ervan te vertiendubbelen. Zo werd het plezierjacht omgebouwd in een pijlsnel vaartuig. Na op het schip een televisie-uitrusting (kamera-zender-video) geïnstalleerd te hebben, stak hij met zijn kompagnons het Kanaal over. Hij ging voor anker in een kanaal, te Nieuwpoort, een stad die in België ligt indien mijn aardrijkskundige kennis mij niet in de steek laat.

('t Vervolgt.)

Jacques LACHINS.

ZO IS HET LEVEN...

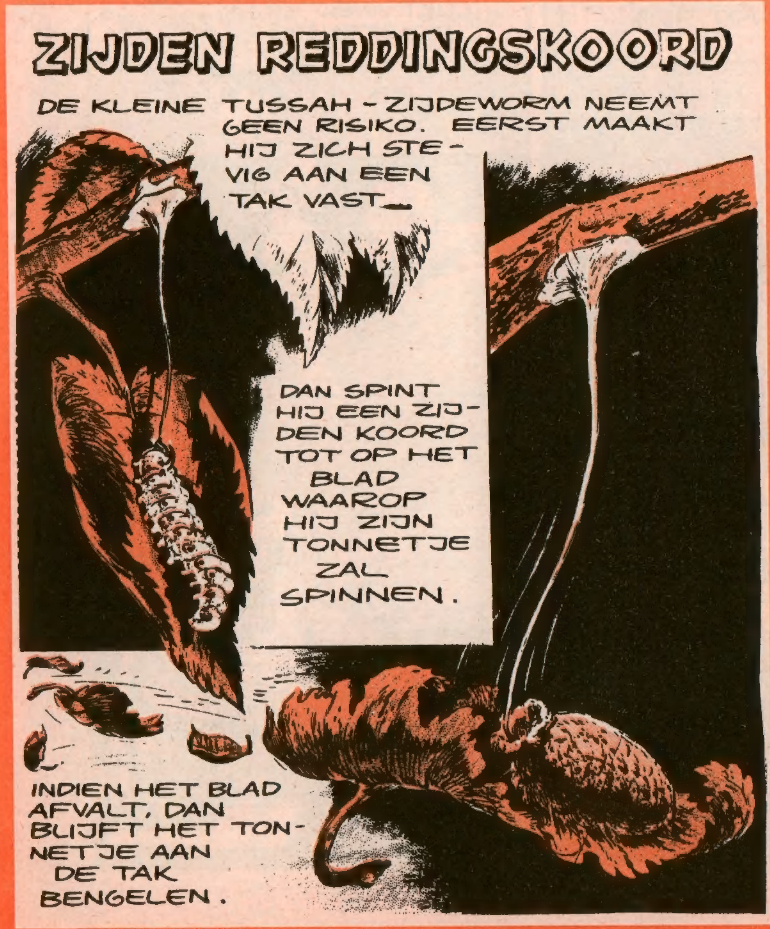

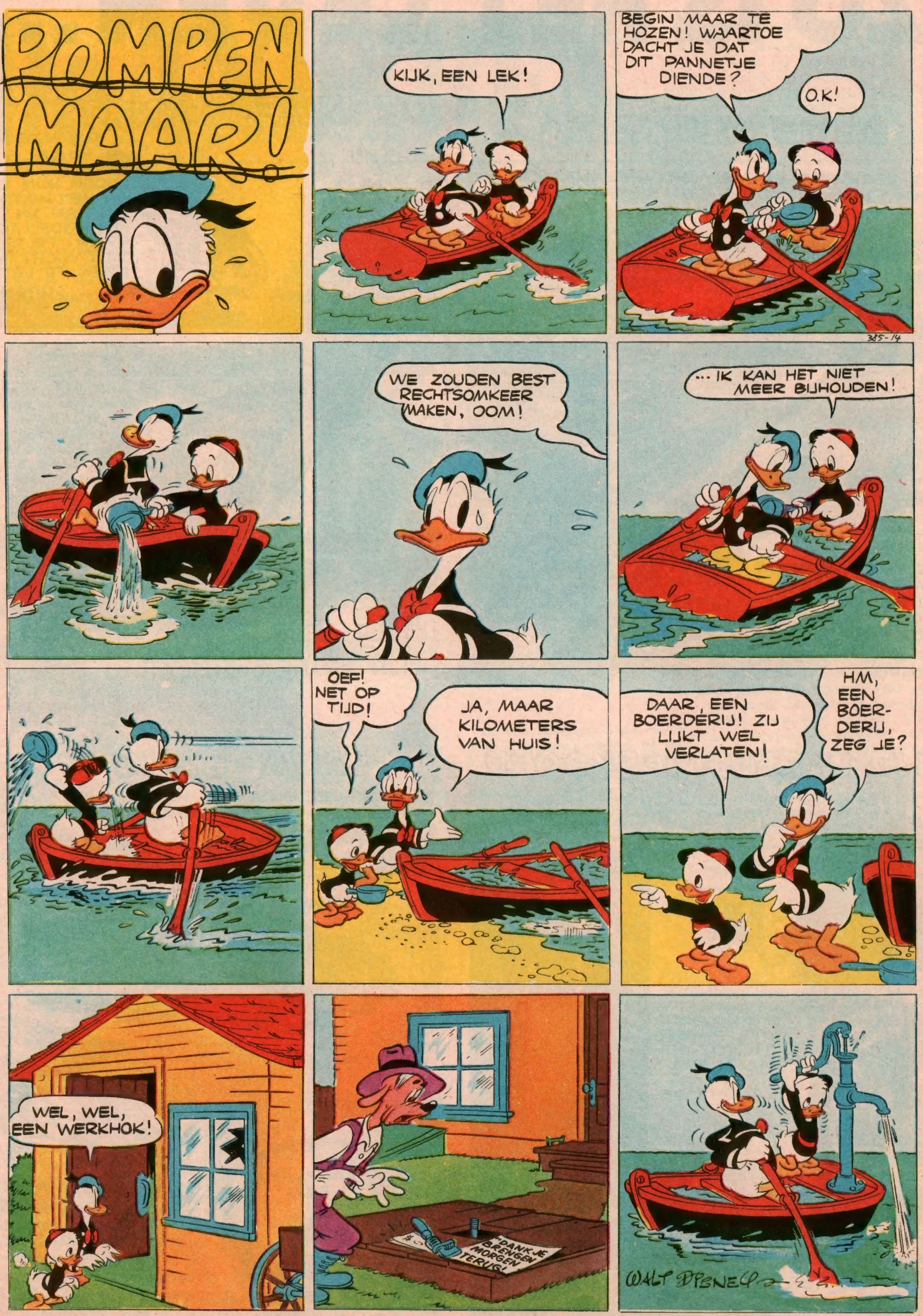

ons compleet verhaal

ons compleet verhaal

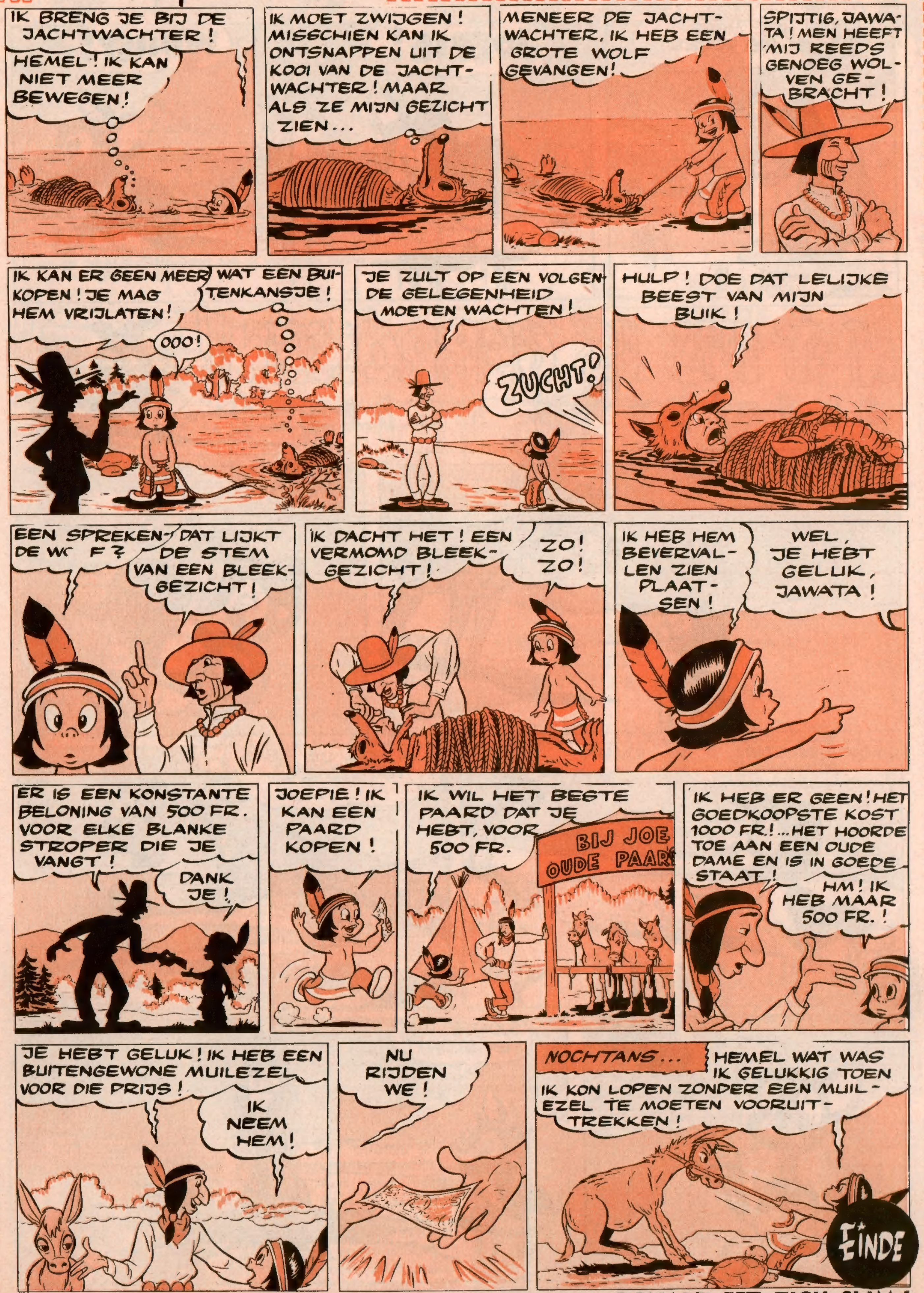

VOLGENDE DONDERDAG : **DONALD EET ZICH SLIM !**

Gewoon, op rijm of in beeld!

Sylvain PIQUE (12 jaar) uit Sint-Amandsberg stuurde volgend reisverslag in :

Ongeveer twee maand geleden heb ik met mijn ouders een reis naar Nederland gemaakt.

We brachten onze eerste nacht door in Apeldoorn, een mooi stadje. We besloten eens naar het museum « Kröller-Muller » te gaan. Daar hingen schilderijen van alle soort : mooie, lelijke, nieuwe, oude, goede, versletene. We zagen vooral schilderijen van Van Gogh en ook van Picasso.

We brachten onze tweede nacht door in Amsterdam, een grote, drukke stad. U weet, er zijn daar zeer veel grachten, meer dan in Venetië. Welnu, op die grachten deden we een boottochtje. Onze gids zei, dat er gemiddeld twee auto's per week in het water vallen en dat er een bijzondere dienst is om die wagens eruit te halen.

We passeerden het nauwste straatje van Amsterdam : 70 cm breedte, zoals een niet-brede deur.

Toen we in de Zeehaven kwamen, zagen we een toren : de « Schreitoren ». Die noemt men zo, omdat telkens wanneer de zeelieden wegvaarden voor zeer lang, hun vrouwen en kinderen op die toren stonden om ze tot weerziens toe te wuiven, en ze schreiden natuurlijk. Vandaar de naam « Schreitoren ».

Amsterdam is de achtste grootse haven van de wereld en telde in het jaar 1622 : 105.000 inwoners; in 1860 : 243.000 inwoners; in 1909 : 567.000 inwoners; thans 845.000 inwoners.

De stad heeft een oppervlakte van 171,22 km2 waarvan 33,09 km2 water is.

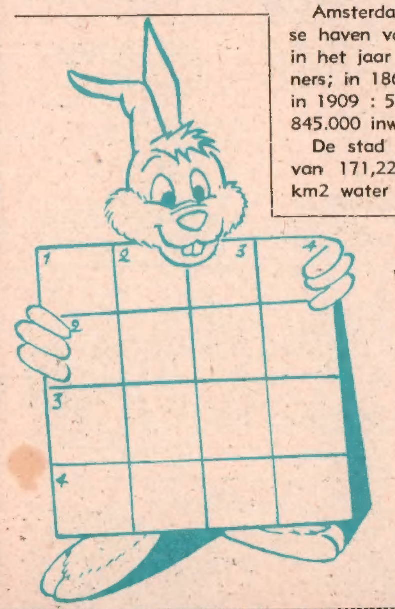

MAGISCH VIERKANT

Horizontaal en vertikaal zijn gelijk.

Bepalingen :

1. Ineenklapbare lederen zak.
2. Vrouwelijke aap.
3. Badplaats bij Venetië.
4. Stierachtige antilope.

Oplossing

GNOE

BALG - APIN - LIDO

HET RIJWIEL WAARVAN WIJ DROOMDEN!

A PRODUCT OF

RALEIGH INDUSTRIES LTD

NOTTINGHAM - ENGLAND

Concessionaris : Krijgsbaan, 188, OUDE-GOD
Tel. : 49.87.16

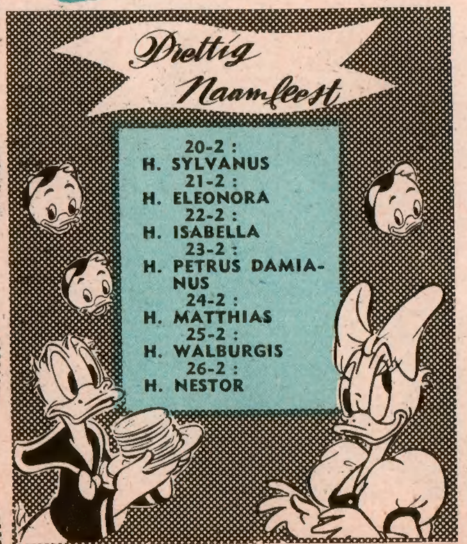

Koopjes voor de leden!

CLUBSPELD : 15 frank.
WIMPEL : 20 frank.
POSTPAPIER :
Gewoon kaft : 7,50 fr.
Luxe doos : 25 frank.

Dit alles kun je verkrijgen door storting op de postrekening nr 7539.34, t.n.v. « Mickey Magazine », Hopstraat, 47, Brussel.

« DIT EXEMPLAAR VAN MICKEY MAGAZINE IS UITSLUITEND BESTEMD VOOR DE VERKOOP AAN DE VASTGESTELDE PRIJS EN MAG IN GEEN GEVAL AAN EEN LEESPORTEFEUILLE GEVOEGD WORDEN NOCH IN HUUR GEGEVEN. »

DIT NUMMER WERD MET VERGUNNING VAN WALT DISNEY DOOR DE BELGISCHE STUDIO'S VERWEZENLIJKT, ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.

COPYR. WALT DISNEY PRODUCTIONS 1958.

MICKEY MAGAZINE — **Het jeugdblad voor jongens en meisjes.**

Uitgaven Pont-Levis — Verantwoordelijk uitgever : Frans PRETE, beheerder-afgevaardigde, Hopstraat 47, Brussel.

MICKEY-HOLLAND
M. v. Gelderen en Zoon, N. Z. Voorburgwal 142, Amsterdam.
Postgiro : 137.867.
ABONNEMENT :
3 m. : fl. 5,50 - 6 m. : fl. 10,50 - 1 jaar : fl. 20,-

ABONNEMENTSPRIJS :
Postcheck : Nr 7539.34

	3 m.	6 m.	1 jaar
België .....fr.	**75,—**	**145,—**	**280,—**
B. Kongo ...	**80,—**	**150,—**	**290,—**
Luchtp. : Idem + posttarief luchtp.			

Alle briefwisseling is te richten aan :
MICKEY MAGAZINE, Hopstraat 47, Brussel.

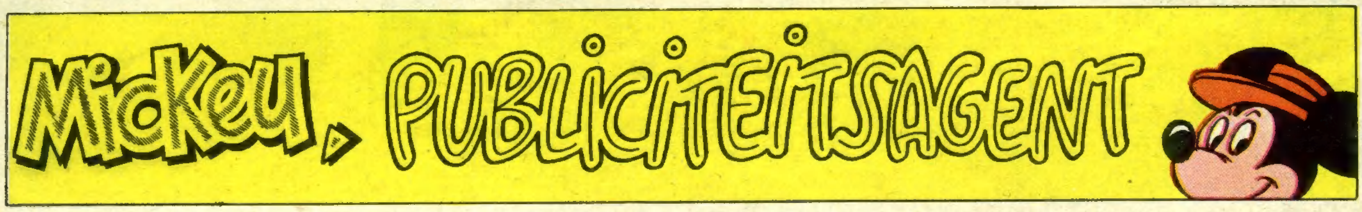

KORTE INHOUD

Mickey houdt niet van leegloperij. Hij is thans op zoek naar een baantje!

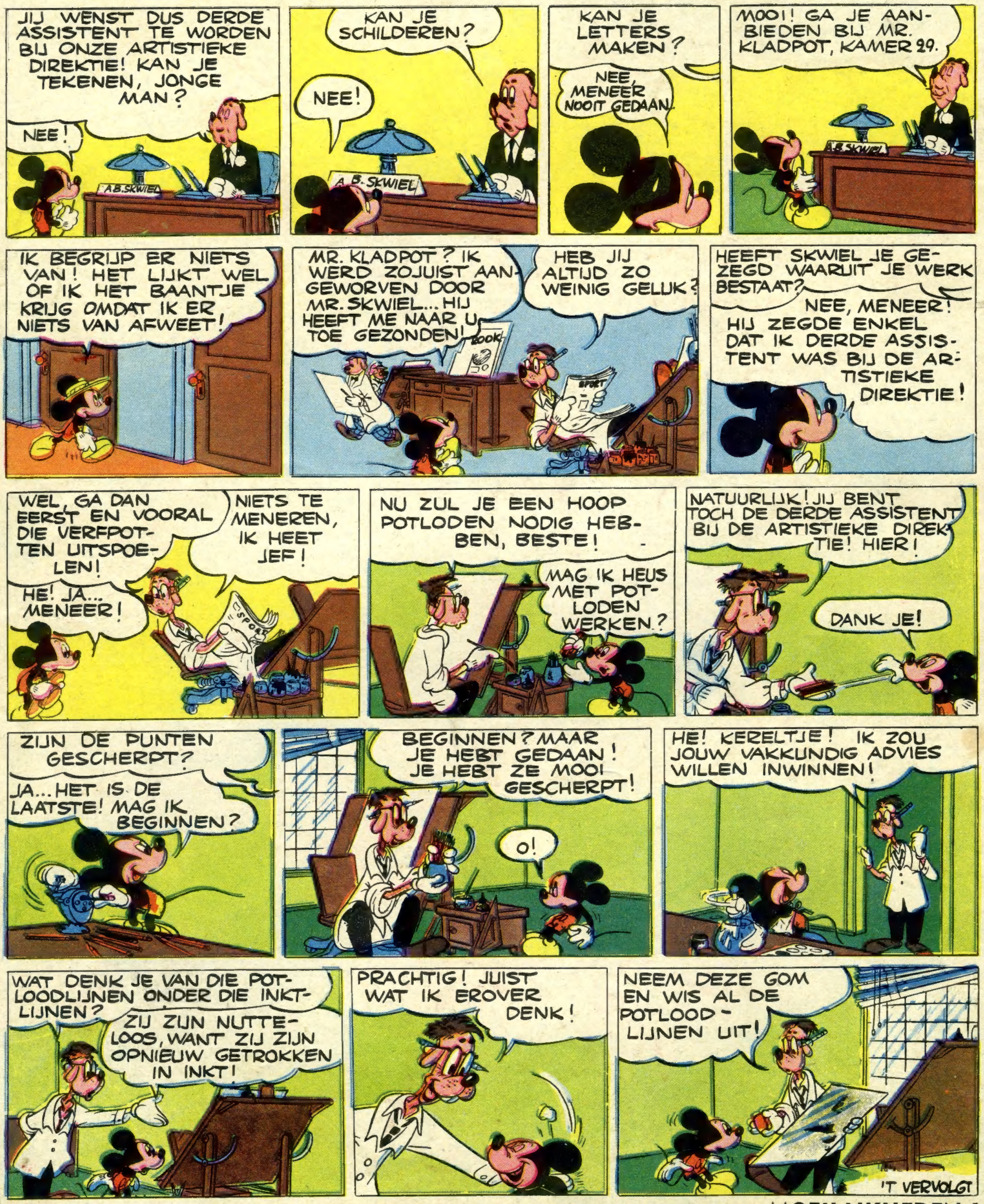

VOLGENDE DONDERDAG : **MOEILIJKHEDEN !**

IN BELGIE GEDRUKT bij de N. V. Drukkerij voor Nijverheid en Financie, « IMIFI », Hopstraat 47, Brussel.